

Arrest

nr. 247 460 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 24 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2020.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 14 december 2020 waaruit blijkt dat de zaak wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2.

2. Artikel 57/6/1 luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Noord-Macedonië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij in wezen niet verder komt dan het bekritisieren van de gevolgde procedure, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het vergoelijken en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

3.1. Verzoeker verwijst vooreerst naar de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing te laat werd genomen om te kunnen pretenderen dat in casu een versnelde procedure werd toegepast.

Er dient evenwel op te worden gewezen dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de termijn wordt overschreden. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn van 15 werkdagen heeft namelijk slechts tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Verzoeker beschikte thans dus over een beroepstermijn van 30 dagen. De Raad voegt nog toe dat verzoeker niet kan voorhouden benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen zijn beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

Verzoeker kan gelet op hetgeen volgt ook niet worden gevolgd in zijn algemeen betoog: "Zonder dat er aldus toepassing werd gemaakt van artikel 57/6/1, §1 VW, meent de verwerende partij het verzoek van de verzoekende partij conform artikel 57/6/1, §2 VW i° artikel 57/6, eerste lid, 2° VW als "kennelijk ongegrond" te kunnen beschouwen, wat betekent dat zij meent de zaak minder grondig te moeten onderzoeken en aldus een zwaardere bewijslast op de schouders van de verzoekende partij te mogen leggen. De gevolgen hiervan vallen vast te stellen aan de hand van het oppervlakkig onderzoek dat de verwerende partij heeft gevoerd (zie ook tweede middel)."

3.2. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat verzoeker sinds 2012 in België verblijft en pas op 23 september 2019, of meer dan zes jaar na zijn aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. De commissaris-generaal verwijst naar verzoekers verklaring dat zijn beslissing om al die jaren te wachten om in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, ingegeven is door het feit dat hij voorheen niet wist dat hij hier een dergelijk verzoek kon indienen. Verzoeker gaf aan hier aanvankelijk ook geen interesse in te hebben. Daarnaast was het indienen van dit verzoek ingegeven door het feit dat hij niet langer bij familie in België kon blijven wonen (CGVS, p. 5). De commissaris-generaal weerhield dit alles terecht niet als een afdoende uitleg voor zijn nalaten om eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn nalaten dan weer te vergoelijken door aan te halen dat het wachten voornamelijk werd ingegeven door angst en het uiteindelijke besef dat hij niet hun hele leven ondergedoken kon blijven leven. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, die stelt een vrees te koesteren zoals verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift aanhaalt en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Tevens merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers laattijdige asielaanvraag ook louter ingegeven lijkt te zijn door persoonlijke problemen aangaande zijn woonsituatie in België en zet hij de uitspraak dat er geen interesse was in het indienen van een nieuw verzoek in de schijnwerpers. De Raad onderschrijft dan ook het besluit dat dit alles een houding is die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, evenals dat voorgaande bevindingen tevens op fundamentele wijze verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnen en ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees bij terugkeer naar Noord-Macedonië.

3.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker de door hem aangehaalde inval in zijn woning evenmin aannemelijk kon maken. Hij verwijst hierbij op gedetailleerde wijze naar een groot aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in dit verband afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en die van zijn echtgenote, S. Z., afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat deze gebeurtenissen zich reeds bijna 8 jaar geleden voordeden in een poging verschuiving te bieden. De commissaris-generaal achtte deze uitleg reeds op goede gronden niet overtuigend waar verzoeker tijdens zijn verklaringen reeds het tijdsverloop als redmiddel opwierp. De Raad wijst er wat het geheel betreft op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan

ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde over voormeld gebeuren. Verzoeker kan zich thans dan ook niet redden door te stellen dat zij ook al van enige leeftijd zijn en al veel hebben meegemaakt, dat ze veel zaken zijn vergeten en ze een andere beleving kennen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Tevens stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast: "Bovendien is het bevreemdend dat uw echtgenote luidens haar verklaringen noch die avond noch op een later tijdstip de politie inlichtte over de identiteit van de persoon in uw woning (CGVS, p. 7). Dit kan op zijn minst als bevreemdend beschouwd worden. U gaf immers zelf te kennen de identiteit van deze persoon nooit gekend te hebben en voegde eraan toe te vermoeden dat uw echtgenote zijn naam wel kende (CGVS, p. 6). Redelijkerwijze zou mogen worden verwacht dat uw echtgenote de politie na deze feiten dan ook over zijn identiteit zou ingelicht hebben om aldus maximale bescherming te krijgen tegen deze belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Door de autoriteiten niet op de hoogte te brengen van de volledige context van de feiten, beletten jullie een efficiënt optreden van de politie. Een dergelijk gedrag is moeilijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van personen die iemand vrezen. Dat u overigens de naam van deze indringer niet kende en uit desinteresse hier ook niet naar vroeg bij uw echtgenote doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 5 en 6). Ook uw passieve houding daarna ten aanzien van de politie stemt tot nadenken. Zo liet u na hierna opnieuw met de politie contact op te nemen om te achterhalen wat ze in deze ondernomen hadden en of ze eventueel deze persoon hadden kunnen identificeren en/of arresteren (CGVS, p. 8)." Deze vaststellingen worden door verzoeker ongemoeid gelaten, minstens worden ze niet weerlegd waardoor ze staande blijven.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker er met zijn betoog niet in slaagt de in de bestreden beslissing vastgestelde gebreken, tegenstrijdigheden en incoherenties in de verklaringen te ontkrachten, laat staan te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De in de aangevochten beslissing opgesomde leemten en tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker poogt voor te houden, geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot of direct verband houden met het vertrek uit het land van herkomst. Deze doen wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas. Het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten die zich beroepen op dezelfde feiten is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers van echtgenoten die beweren hun land van herkomst verlaten te hebben op grond van dezelfde asielmotieven, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten die de kern van het relaas uitmaken, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden in casu werden vastgesteld. Verzoeker kan de impact ervan dan ook niet bagatelliseren.

3.4. In fine van zijn verzoekschrift uit verzoeker de verontwaardiging dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn Rom etnie, afkomstig uit Noord-Macedonië, waarna hij uiteenzet dat zij nog steeds een minderheidsgroep vormen en systematisch gediscrimineerd worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker verwijst naar de situatie van gedwongen terugkeer, dit in casu niet dienstig is. Daarnaast wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker formuleert zijn betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie, zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. Wat betreft de overige motieven van de bestreden beslissing stelt de Raad vast dat verzoeker deze ongemoeid laat waardoor deze onverminderd overeind blijven.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zich beperkt tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geformuleerde vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. Deze doen dan ook wel degelijk en op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door verzoeker ingeroepen vluchtrelaas.

3.6. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij wel degelijk een vrees en angst dient te koesteren, temeer daar zij geen familie meer heeft. De verzoekende partij stelt dat internationale bescherming aanvragen na al die jaren in haar geval de enige optie was. Voorts meent zij dat, zo er tegenstrijdigheden zijn in de verklaringen, rekening dient gehouden te worden met het tijdsverloop. Zij licht toe dat de feiten dateren van 8 jaar geleden en dat verschillende personen andere elementen en aspecten onthouden. Zij meent dan ook dat het ongepast is om deze tegenstrijdigheden aan te grijpen teneinde haar bescherming te weigeren. Voorts benadrukt de verzoekende partij dat rekening dient gehouden te worden met haar Roma afkomst. Als Roma wordt zij in Noord-Macedonië vervolgd en wordt zij geconfronteerd met een gebrek aan humanitaire omstandigheden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij wel degelijk een vrees en angst dient te koesteren en zij deze stelling kracht tracht bij te zetten door aan te geven dat zij geen familie meer heeft, herneemt de Raad de volgende grond van de beschikking:

"3.2. De commissaris-generaal stelt op pertinente wijze vast dat verzoeker sinds 2012 in België verblijft en pas op 23 september 2019, of meer dan zes jaar na zijn aankomst in België, een verzoek om internationale bescherming indiende. De commissaris-generaal verwijst naar verzoekers verklaring dat zijn beslissing om al die jaren te wachten om in België een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen, ingegeven is door het feit dat hij voorheen niet wist dat hij hier een dergelijk verzoek kon indienen. Verzoeker gaf aan hier aanvankelijk ook geen interesse in te hebben. Daarnaast was het indienen van dit verzoek ingegeven door het feit dat hij niet langer bij familie in België kon blijven wonen (CGVS, p. 5). De commissaris-generaal weerhield dit alles terecht niet als een afdoende uitleg voor zijn nalaten om eerder een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift zijn nalaten dan weer te vergoelijken door aan te halen dat het wachten voornamelijk werd ingegeven door angst en het uiteindelijke besef dat hij niet hun hele leven ondergedoken kon blijven leven. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, die stelt een vrees te koesteren zoals verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift aanhaalt en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een derde land zo snel mogelijk al het nodige doet om zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Tevens merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers laattijdige asielaanvraag ook louter ingegeven lijkt te zijn door persoonlijke problemen aangaande zijn woonsituatie in België en zet hij de uitspraak dat er geen interesse was in het indienen van een nieuw verzoek in de schijnwerpers. De Raad onderschrijft dan ook het besluit dat dit alles een houding is die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, evenals dat voorgaande bevindingen tevens op fundamentele wijze verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnen en ernstig afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vrees bij terugkeer naar Noord-Macedonië." (eigen onderlijning).

Door ter terechtzitting op algemene wijze te poneren dat zij wel degelijk een vrees en angst koestert te meer daar zij geen familie meer heeft, kan de verzoekende partij voormelde vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Het weze benadrukt dat van een persoon die beweert een vrees te koesteren, zoals de verzoekende partij opnieuw doet ter terechtzitting, en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, hij na aankomst in een ander land zo snel als mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekende partij is hier dus manifest in gebreke gebleven en biedt hiervoor geenszins een aannemelijke uitleg. Met haar algemene opmerking dat internationale bescherming aanvragen na al die jaren in haar geval de enige optie was, waarbij zij niet toelicht en allermint aantoonde waarom dit de vele jaren voordien geen optie was, verklaart noch rechtvaardigt zij haar houding. Verzoekende partij haar houding en laattijdig verzoek om internationale bescherming stemmen niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Het ondermijnt de ernst en geloofwaardigheid van haar verklaarde vrees.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting haar ongenoegen uit aangaande het vaststellen van de tegenstrijdigheden en de conclusies die hieruit worden getrokken, en meent dat rekening diende te worden gehouden met het tijdsverloop, kan eveneens genoegzaam naar de gronden van de beschikking worden verwezen waar wordt gesteld:

"3.3. De commissaris-generaal stelt verder vast dat verzoeker de door hem aangehaalde inval in zijn woning evenmin aannemelijk kon maken. Hij verwijst hierbij op gedetailleerde wijze naar een groot aantal fundamentele tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen in dit verband afgelegd tijdens

zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal en die van zijn echtgenote, S. Z., afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat deze gebeurtenissen zich reeds bijna 8 jaar geleden voordeden in een poging verschuiving te bieden. De commissaris-generaal achtte deze uitleg reeds op goede gronden niet overtuigend waar verzoeker tijdens zijn verklaringen reeds het tijdsverloop als redmiddel opwierp. De Raad wijst er wat het geheel betreft op dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze van meet af aan doorheen de gehele procedure zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van dit vluchtrelaas, die op zijn persoonlijke situatie betrekking hebben en die de directe aanleiding vormen van of rechtstreeks verband houden met zijn vertrek uit zijn land. In casu kan dan ook redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker doorheen de hele procedure coherente verklaringen aflegde over voormeld gebeuren. Verzoeker kan zich thans dan ook niet redden door te stellen dat zij ook al van enige leeftijd zijn en al veel hebben meegemaakt, dat ze veel zaken zijn vergeten en ze een andere beleving kennen. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoeker zijn geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Tevens stelt de commissaris-generaal op pertinente wijze vast: "Bovendien is het bevreemdend dat uw echtgenote luidens haar verklaringen noch die avond noch op een later tijdstip de politie inlichtte over de identiteit van de persoon in uw woning (CGVS, p. 7). Dit kan op zijn minst als bevreemdend beschouwd worden. U gaf immers zelf te kennen de identiteit van deze persoon nooit gekend te hebben en voegde eraan toe te vermoeden dat uw echtgenote zijn naam wel kende (CGVS, p. 6). Redelijkerwijze zou mogen worden verwacht dat uw echtgenote de politie na deze feiten dan ook over zijn identiteit zou ingelicht hebben om aldus maximale bescherming te krijgen tegen deze belager en eventuele verdere problemen die hij zou kunnen veroorzaken te voorkomen. Door de autoriteiten niet op de hoogte te brengen van de volledige context van de feiten, beletten jullie een efficiënt optreden van de politie. Een dergelijk gedrag is moeilijk in overeenstemming te brengen met het gedrag van personen die iemand vrezen. Dat u overigens de naam van deze indringer niet kende en uit desinteresse hier ook niet naar vroeg bij uw echtgenote doet tevens de wenkbrauwen fronsen (CGVS, p. 5 en 6). Ook uw passieve houding daarna ten aanzien van de politie stemt tot nadenken. Zo liet u na hierna opnieuw met de politie contact op te nemen om te achterhalen wat ze in deze ondernomen hadden en of ze eventueel deze persoon hadden kunnen identificeren en/of arresteren (CGVS, p. 8)." Deze vaststellingen worden door verzoeker ongemoeid gelaten, minstens worden ze niet weerlegd waardoor ze staande blijven." (eigen onderlijning)

De verzoekende partij werpt hier geen ander licht op door te herhalen dat de feiten dateren van 8 jaar geleden en dat verschillende personen andere elementen en aspecten onthouden. De verzoekende partij slaagt er met haar betoog niet in voormelde gefundeerde en gedetailleerde vaststellingen aan het wankelen te brengen. Deze ondergraven wel degelijk de geloofwaardigheid van het door de verzoekende partij aangebrachte vluchtrelaas. Het weze herhaald dat daar/waar deze worden aangehaald door de verzoekende partij in haar vluchtrelaas, de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op het verdere leven van de verzoekende partij en zij geacht kunnen worden in haar geheugen te zijn gegrift zodat zij bij machte zou moeten zijn deze ook na het tijdsverloop op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten. De Raad benadrukt tevens dat, zoals in voormelde beschikking eveneens werd aangegeven, het vergelijken van verklaringen afgelegd door echtgenoten over dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan en dat er anders over oordelen elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou maken. Er kan dan ook wel degelijk van echtgenoten in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over feiten zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden *in casu* werden vastgesteld.

4.3. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat rekening dient gehouden te worden met haar Roma afkomst en stelt dat zij als Roma in Noord-Macedonië wordt vervolgd en wordt geconfronteerd met een gebrek aan humanitaire omstandigheden, gaat de verzoekende partij opnieuw

voorbij aan de gronden van de beschikking. In voormelde beschikking wordt immers het volgende vastgesteld:

“3.4. In fine van zijn verzoekschrift uit verzoeker de verontwaardiging dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn Rom etnie, afkomstig uit Noord-Macedonië, waarna hij uiteenzet dat zij nog steeds een minderheidsgroep vormen en systematisch gediscrimineerd worden.

Vooreerst merkt de Raad op dat in zoverre verzoeker verwijst naar de situatie van gedwongen terugkeer, dit in casu niet dienstig is. Daarnaast wijst de Raad erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen. Verzoeker formuleert zijn betoog zeer algemeen en komt voor het overige niet verder dan te verwijzen naar algemene informatie, zonder evenwel concreet aan te tonen dat de aangehaalde discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).”

Zoals eerder al werd vastgesteld, blijft verzoekende partij, nu zij zich wederom beperkt tot een algemene verwijzing naar haar Roma afkomst en de algemene, niet onderbouwde bewering dat zij als Roma in Noord-Macedonië wordt vervolgd en wordt geconfronteerd met een gebrek aan humanitaire omstandigheden, in gebreke een dergelijke vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming *in concreto* aan te tonen. Ze toont hiermee evenmin aan dat het haar in geval van eventuele problemen aan nationale bescherming vanwege de Noord-Macedonische autoriteiten ontbreekt.

4.4. Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te herhalen, het uiten van algemene kritiek en het voeren van een algemeen betoog brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS